

A fagyaltos kocsit megrohanják a sétatéren, s hamarosan szétkapkodják az áruját. Minden gyerek, minden dajka, sőt minden „anyuka” fagyaltot majszol tölcserből.

Csupán egy pöttöm kisfiú áll ott, s keservesen bőg. Ő nem kapott a jóból.

Idegen, szőke, magas úr – szemmel láthatóan északról vagy nyugatról jött hozzánk látogatóba – mosolyogva szemléli ezt a jelenetet. Egyszerre fogja, fölkapja a síró kisfiút, beleállítja a kiürült fagyaltos lyukba, s egykettőre lefényképezi a gépével. Otthon majd mutogathatja: „Budapesti emlék”.

1934. július 12., csütörtök, 6. old.

Körkép

Egy villamoskocsi tömve aprócska, sovány fiúcskákkal. A Zugligetből jönnek estefelé, az egész napot künn töltötték a szabadban, s most vidáman énekelnek a nyitott ablakokból. Ebben semmi különös se volna, a mulatságos csupán az, hogy hol szednek ennyi egyformán sovány, egyformán szegényesen öltözött, egyformán kopaszra nyírt egyforma fiúcskát. Úgy hasonlítanak egymáshoz, mintha valami bűvös tükör tükröztetné őket. A sovány, fiatal kalauz a kocsi végiben áll. Az is hasonlít rájuk, csakhogy nagyban.

•

Láttuk, amint egy öregúr rosszul lett az utcán, s amikor egy padra ültették, feje lecsuklott, szája kinyílt, s a szájából egy hamis fogsor pottyant a földre. Nyomban ketté is törött. Olyan volt ez, amikor egy elhasznált régi bábu lepottyant a földre, és pozdorjává zúzódik. Többen könnyeztek.

•

Budapest nagyváros. Nincs is valami sok kertje, parkja, s ezt évek hosszú során minduntalan a szemére is lobbantják. Aki valamiképpen gáncsolni akarja, tüstént ezt hozza föl ellene. De járjuk csak be az utcákat, különösen Budán, kukkantsunk be csak a házak udvarába, meglepetéssel fogjuk tapasztalni, hogy csaknem minden házudvar egy kis kert. Egészen bájos, furcsa, egyéni kertecskéket látunk ezekben a házakban. Egyikben piros babvirág fut fel cérnaszálakra, másokban rezeda, muskátli és verbéna virágozik, a harmadikban fikuszok, pálmák tenyésznek csoportos bujaságban, s van olyan ház, amelyiknek közepén eperfa hullatja édes gyümölcsét. De olyant is láttunk, ahol az eperfa körül délszaki növények pompáztak. Ez már igazán nem illett össze. A legkülönösebb volt az a házudvar, ahol a rádió keresztülhúzott drótjaira is kúszónövényt futtattak föl. Túlzásnak éreztük.

•

Láttunk egy fehér párnába kötözött pólyás babát, akinek a párnája három helyen is fekete gyászszalaggal volt megkötve. Szegényke.

•

Fiatalember járja a budai utcákat, és se szó se beszéd, odaáll egy lámpaoszlop alá, átöleli, fölkapaszkodik rá, a tetejébe mászik, egyik kezével zsebéből gyufásdobozt kotor elő, és meggyújtja a gázlámpát. A másik oszlopnál ugyanez a művelet megismétlődik. Azelőtt, amíg öreg bácsi gyújtogatta a budai utcákat, bizony hosszú létrát cepelt magával, és reszkető lábakkal mászott a létrára, úgy gyújtotta meg a lámpát. Mindig féltünk, hogy így lepottyan. Bezzeg ennek a legénynek nem kell létra. Úgy kúszik föl, mint az evet. Akár cirkuszban is alkalmazhatnák. Sétálgat, mint valami dologtalan járókelő, s minden lámpaoszlopra fölmászik. Egészen jó mulatság lehet ...

1934. július 18., szerda, 6. old.